

EMMA LORDOVÁ

Začít znovu

Přeložila
Anežka Dudková

COO
BOO

Začít znovu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Emma Lordová

Začít znovu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EMMA LORDOVÁ

Začít
znovu

COO
BOO

Přeložila Anežka Dudková

BEGIN AGAIN

Text Copyright © 2022 by Emma Lord

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group. All rights reserved.

Translation © Anežka Dudková, 2024

Cover © Barbora Žižková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7661-950-0

ISBN e-knihy 978-80-7661-991-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-992-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-951-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Mým nejlepším kamarádům
(je to celá kategorie!!) –
mám vás ráda a mrzí mě, že poslední dobou
ve skupinových chatech asi moc nereaguju,
už letíím.

Kapitola první

Aby bylo jasno, na pohádky nevěřím. Po posledních osmnácti letech bych musela být fakt hloupá, abych si na ně byla ochotná vsadit. Ale na osud věřím. Přesněji na to, že ho máme ve svých rukou. A přesně proto tady vzdor všem očekáváním stojím – přímo před svou vysněnou školou jako jedna z toho rekordně malého počtu studentů, kteří kdy na vysokou Blue Ridge přestoupili v polovině prvního ročníku. Přes Vánoce jsem to držela pod pokličkou, protože vykoumat, jak to utáhnu finančně, nebyla zrovna brnkačka, ale k dnešnímu dni je to ofiko. Pro jednou do sebe všechno zapadá.

Stisknu přívěsek písmenka A na řetízku po mámě, zastrčím ho zpátky pod kabát a třikrát zaklepu na dveře bytu přede mnou.

„Kdo je to?“ ozve se zevnitř.

„Ehm.“ Tuhle chvíli jsem si dneska ráno v duchu nacvičovala tolikrát, že nedokážu vytrást z hlavy představu Connora, jak rozrazí dveře dokořán, vykulí ty svoje žlutohnědé oči a tak z něj bude číšet, jak hrozně rád mě vidí, až se mi z toho rozklepou kolena. Namísto toho se nakloním blíž a povím tomu cizímu hlasu: „Tady Andie? Jsem Connorova...“

Přítelkyně, chystám se říct. Což jsem, i když jsme se skoro neviděli od srpna, kdy nastoupil na zdejší školu a já zůstala trčet na vošce v našem dvě hodiny vzdáleném městečku.

Dveře se na škvíрку otevřou a zamžourá na mě nějaký kluk. „Ehm, přistěhoval jsem se sem před chvílí. Ale žádnýho Connora neznám.“

„Chtěla jsem říct Whita,“ opravím se. Connorovi spoluhráči ho všichni oslovovali příjmením, takže už podle mě všichni zapomněli, že má taky nějaké křestní jméno. Dokonce i v bio na instáči má prostě jen „Whit“.

„Whita taky ne.“

„Aha.“ Zacouvám, abych si ověřila, že jsem na správné adrese. Připadá mi, že je to ta, kam jsem každý měsíc posílala balíčky, ale možná jsem si po všem tom zmatku, kdy jsem se pokoušela narvat svůj život do pouhých dvou kufrů, nějak popletla čísla.

Vytáhnu z kapsy mobil, že zavolám Connorovi. „Pardon, že jsem...“ Dveře se mi zabouchnou před nosem. „... otravovala,“ zahuhlám a poodstoupím.

Přitisknu si mobil na ucho, ale jenom to vyzvání a nakonec to spadne do Connorovy hlasovky. „U skořicových sušenek,“ zakleju. Uznávám, že je to kapku výstřední, ale mám to po babče Nell, která odmítá používat opravdové nadávky a vždycky sebou hrozně nápadně trhne, kdykoli v okruhu tří metrů od ní zazní nějaké sprosté slovo.

Doufala jsem, že Connora zastihnu ještě před startem každoročního honu na stužky, což je tradice pro prváky, o které sním jen asi tak – no, zhruba celý svůj život. Podle živého vysílání ilegálního školního podcastu Rytířská hlídka by to mělo začít na nádvoří někdy v deset. Ale už takhle budu mít dnešek zasekaný spěšným stěhováním, novým rozvrhem a snahou najít si slušnou brigádu, takže možná bude nejlepší, když se s Connorem sejdu až později. Vždyť o čas rozhodně nebudeme mít nouzi, když teď zase chodíme na stejnou školu.

Vrátím se k autu, kde na mě čekají babičky, střelím po nich svým univerzálním moderátorským úsměvem, který mám tak nacvičený a zautomatizovaný, že už mi skoro ani nepřipadá falešný.

„Zapomněla jsem,“ prohlásím, když otvírám dveře. „Dneska jim trénink začíná dřív.“

Jedno dokonale obtažené obočí babičky Maeve vykoukne zpoza jejích zářivě růžových slunečních brýlí. „Ale, opravdu?“ zeptá se a otočí klíčkem v zapalování.

Obě víme, že kvůli babčce Nell lžu, a tak se na ni ve zpětném zrcátku zašklebím na znamení, že ano, nachytala mě. Lepší než dopustit, že se babčca Nell vytasí s dalším z těch svých katastrofických scénářů – dokáže z „Connor nezvedá telefon“ udělat „Connora unesl kult, který mu ukradne orgány“, než bys řekl švec.

„Takže vzhůru na Kardinálku?“ zeptá se babička Maeve a myslí tím kolej, kde budu bydlet.

Babčca Nell se zaškaredí a upře na mě ty svoje velké modré štěněcí oči, které po ní zdědil táta a které jsem po tátovi zdědila já. „Škoda že nechceš, abychom šly nahoru.“

Nakloním se k předním sedadlům. „Jestli chcete, můžete...“

Babička Maeve mě přeruší. „Aby ti dvě hašteřivé staré báby zkazily reputaci dřív, než na nějakého chlapce stihneš třeba jen zamrkat?“

„Já už kluka mám,“ zdůrazním jí trpělivě.

Tím si vysloužím úšklebek. Babička Maeve teď Connora zrovna nemusí, protože minulý semestr nadhodil, že bychom si mohli dát pauzu, když nám to ve vztahu na dálku trochu moc skřípalo. Ale na jeho obranu je škola Blue Ridge notoricky známá tím, že svým studentům dává pořádně zabrat. Přesně proto mě určitě nevzali, když jsem se sem po maturitě

hlásila – moje zářné studijní výsledky i dobrovolnická práce zkrátka nedokázaly přebít tu řádku trojek, které jsem dostala ve druháku, takže jsem na nejambicióznější vysoké ve státě okamžitě skončila na hromádce „nepřijatých“.

„A já nejsem hašteřivá,“ odsekne babča Nell škrobeně.

Babička Maeve ji rukou, kterou nemá položenou na volantu, poplácá po rameni. „Jasně že nejsi, Nellie.“

S babičkou Maeve a babčou Nell se to má tak, že mají přesně dva společné zájmy: dlouholetou, mírně znepokojivou posedlost Ryanem Reynoldsem a mě. Jinak by klidně mohly být noc a den. Babička Maeve má prořízlou pusou a nosí spoustu nápadných cingrlátek a nikdy si nebere servítky; babča Nell je miloučká, nosí bavlněné svetříky a nikdy nic neřekne napřímo, jen dává pasivně agresivně najevo, že se jí to nelíbí. Náš domek v Little Fells zatím nevyhodily do povětří jenom proto, že se tam před sedmi lety nastěhovaly po mámině smrti, aby tátovi pomohly s mou výchovou.

I když říkat tomu pouhá „pomoc“ je možná trochu přehnané. Babča Nell už dávno odověla a babička Maeve je tolikrát rozvedená, takže prostě odváděly slušný díl práce, jen aby to pak prakticky komplet vzaly na sebe, když si táta našel práci dvě hodiny od domova, zatímco já zůstala, abych dokončila střední školu. Zanedlouho byly u nás ve čtvrti tak známé, že nám sousedi prakticky tábořili na verandě v naději, že si vyslechnou další nešťastnou příhodu týkající se některého z tetování babičky Maeve nebo dostanou kousek proslulého čokoládovo-třešňového koláče babči Nell.

A už je tady to bodnutí, které jsem v uplynulých týdnech poměrně úspěšně ignorovala – od té doby, co jsem dostala ten dopis, že můžu přestoupit. Mám za sebou zvláštní dětství, ale v zásadě bylo fajn. Budou jen dvě hodky ode mě, ale stejně mi připadá, jako by to bylo o poznání víc.

Dorazíme ke vstupu do mé koleje a ve mně hrkne. Vystupujeme z auta a já se snažím vymyslet, co říct: něco, co by uklidnilo je i mě. Jenže pak babča Nell dloubne babičku Maeve a řekne: „Zapomnělas.“

Babička se zamračí. „Na co?“

„Já to věděla. Ty stuž...“

„No jo, máš pravdu. Kurvafix.“

A už je tu babčino typické trhnutí.

„Vydrž, kočko,“ prohlásí babička Maeve a vytáhne něco z přihrádky v palubní desce.

Vtiskne mi do ruky svazek tří stužek, jednu červenou, jednu žlutou a jednu modrou, všechny s vybledlým razítkem rytíře, logem školy Blue Ridge. Čtvrtou stužku mi dá až nakonec – bílou, na které je lihovkou mámin podpis, „A“.

Udělá se mi knedlík v krku. Tyhle jsem neviděla od té doby, co je táta uklidil do komory – vlastně jsem si nebyla jistá, jestli je pořád máme.

„Vyhrabala jsem je mezi máminými starými věcmi,“ vysvětlí mi babička. „Chtěla by, abys je měla ty.“

Nerady o mámě mluvíme před ostatními. Z jejího lokálního pořadu v rádiu vyrostl před zraky celého městečka celostátní program a všichni mámu milovali, byla pro ně „ta naše horká hlavička“, takže když se naskytne příležitost na ni zavzpomínat, nikdo si ji nenechá ujít. Ale já a babička Maeve jsme s tátou vždycky sdíleli soukromý, takřka posvátný žal – teda v těch vzácných okamžicích, kdy ho před námi táta dá najevo.

Takže mě vůbec nepřekvapí, když babička okamžitě obrátí a vtiskne mi do dlaně pytlík se čtvrtáky do prádelny. O chlup později vytáhne babča Nell plátěnku narvanou dortičky a sladkostmi, kvůli kterým snad vybrakovala celou uličku v obchodě, a strká mi ji s takovou vervou, že se na chodník div nesnese sprška sušenek a koláčků.

„To máš pro všechny nové kamarády,“ prohlásí rozzářeně.

Opětuju její úsměv. Samým očekáváním mě pod kabátem všechno brní. Když jsem dostala ten dopis, svatosvatě jsem si slíbila, že nezačnu s čistým štítem jenom v nové škole, ale chci si najít i nové kamarády – něco, s čím jako holka, která vyrůstala v městečku plném lidí, které jsem znala celý svůj život, nemám zrovna moc zkušeností. Uplatit celou kolej sladkostmi nezní jako špatný začátek.

Jedna po druhé mě obejmou, babička Maeve mě pevně, prudce stiskne, jako by mě chtěla samou láskou umačkat, pak si mě babča Nell přitáhne v měkkém, plném objetí vonícím po křížalách, které dávala sušit dneska ráno. Polknu ten mimořádně neužitečný knedlík strachu.

„Zavolej, až se zabydlíš,“ nabádá mě babička Maeve, když nasedají zpátky do auta.

„A volej každý den!“ vyžaduje babča Nell.

Pak mi babička Maeve pošle vzdušný polibek a šlápne na plyn. Babča Nell se rozhořčeně ohradí, protože se mě otevřeným okýnkem marně pokoušela vyfotit. Mávám, dokud nezaohnou za roh, úsměv stále na rtech, pak v kufru otevřu skrytou kapsičku a zastrčím do ní stužky, takže budou v bezpečí a nebudu je mít na očích.

Kapitola druhá

Kardinálka se nachází na okraji kampusu, vklíněná mezi řadu dalších kolejí a les. Kampus je přesně tak úchvatný, jak všechny ty brožurky, které jsem za ty roky nastrádala, slibovaly, až se mi z toho tají dech. Nejde jenom o ty vybledlé cihlové budovy a idylické cestičky lemované stromy a úchvatný výhled na hory z nejvyššího kopce v kampusu. Jde o to, že už jsem to všechno viděla, v pozadí fotek mých rodičů, které jsem našla v krabici pod tátovou postelí. Na Blue Ridge se seznámili.

Narovnám se. Tohle je můj příběh, ne jejich. A vzhledem k tomu, že mě čeká setkání s celým patrem nových kamarádů, úplně nový rozvrh a nakonec hodlám překvapit jednoho fotbalistu s dolíčky ve tvářích, rozhodně mám co dělat.

Vyjedu výtahem do třetího patra, kde mám pokoj. Na chodbě minu skupinku studentů, všichni si nesou lesklé notebooky a učebnice a smějí se něčemu, co se stalo na večírku na konci minulého semestru. Několik jich po mně hodí zvědavým pohledem, ale vypadají spolu tak uvolněně, že se zarazím dřív, než si stihnu vzpomenout, ve které ruce vlastně držím všechny ty dortíčky.

Zhluboka se nadechnu a slíbím si, že to později zkusím znova, a zatukám na dveře našeho kolejního poradce.

„Nejsme doma.“

Nervózně se zasměju. „Tady Andie Roseová? Přestupuju sem.“

Na druhé straně dveří se ozve zašustění a vzápětí se mi naskytne pohled na o něco modernější logo školy Blue Ridge. Zamrám a od trička zvednu pohled až k očím toho vytáhlého čahouna, který musí být Milo Flynn, s nímž jsem si psala e-maily, a teď na mě zmateně mrká jako někdo, kdo očividně víc než týden nespal. Zůstane stát ve dveřích, ramena svěšená, ale prohlíží si mě tak nečekaně soustředěně, že mi zahoří obličej. Odkáže si a oba odvrátíme zrak.

„Přestupuješ. No ano,“ zamumlá si spíš pro sebe než kvůli mně. Prohrábne si rukou tmavé vlnité vlasy. „Krucí. To už je pondělí?“

Jeho hlas mi zní povědomě, skoro se ho zeptám, jestli nechodil do školy poblíž Little Fells. Jenže v tu ránu moji pozornost odvede jeho pokoj: je posetý hrníčky od kafe, z nichž většina je soustředěná kolem mrňavého kávovaru umístěného uprostřed místnosti jako nějaká svatyně.

„Jo jo,“ potvrdím. „Jsi v pohodě, Milo?“

„Je mi báječně,“ odtuší a zvedne ruku, aby si palcem a ukazovákem promnul oči, jako by se snažil probudit svůj obličej. „Oukej, no tak jo. To dám. Bydlíš se Shay.“

Na tuhle část jsem se vlastně dost těšila – že na Blue Ridge budu mít spolubydlící. Zvlášť když zatím jsem měla spolubydlící jen dvě, a i když jsou to lásky, obě pobírají duchod a většinu večerů se dohadují o tom, kde budou vzadu na zahradě pěstovat rajčata a kde jahody. Jako malá jsem doufala, že budu mít sourozence, ale s tím už jsem se dávno rozloučila. Jenže teď je tu jiskřička naděje – někdo v mém věku! Někdo, kdo si nemyslí, že sledovat *Návrh* osmnáctkrát za měsíc je charakterová vlastnost. Opravdový, nefalšovaný vrstevník.

Milo mě vede chodbou. Nohy má tak dlouhatánské, že

musím popobíhat, abych mu stačila. Pak zatuká na dveře 4A. Bez odpovědi.

„Shay bude nejspíš ve sprše,“ podotkne a neurčitě mávne na druhou stranu chodby. „No, takže – sprchy jsou tamhle vlevo. Hned vedle je studovna. Úplně na konci společenská místnost.“

„Jasný.“

„Pravidla. Ehm... noční klid začíná v devět večer. Jestli hodláš pít, prosím nedělej to přede mnou, protože nemám čas ani chuť sepisovat hlášení. Tady máš klíč,“ vytáhne ho ze zadní kapsy džínů a vtiskne mi ho do dlaně. Jeho ruka hřeje, jako by se před chvílí probudil. „Neztrať ho, náhradní stojí majlant.“

Sevřu klíč v dlani jako talisman. „Ještě něco?“

Přehnaně si povzdychne. „Nejspíš jo. Promiň. Dlouhá noc. Máš nějaký otázky?“

„Ne, díky.“ Studentského průvodce mám tak načteného, že se v pravidlech nejspíš vyznám líp než on. Nikdy nic nedělám polovičatě.

„Prima, protože na jejich zodpovídání jsem se ještě dost neprobral.“ Mávne na zavřené dveře. „Máš štígro. Shay mám na tomhle patře nejradši.“

„A proč?“ zeptám se, celá natěšená dozvědět se o ní víc. To jediné, co vím o Shay Gibbinsově, jsem si našla na jejím bookstagramu, který vás uvrhne do nekonečné propasti nádherných pastelových knih na přehozích a poličkách a s kafičky a serepetičkami a huňatými ponožkami. Jak vypadá, vím jenom z fotek, na kterých ji označila ségra a kamarádky – má nemluvný, spiklenecký úsměv, plné tváře a podle všeho nekonečnou sbírku pletených svetrů, na jakou by byla pyšná i babča Nell.

Milo se skloní na mou úroveň. V tuhle chvíli je dost vzhůru na to, abych si mohla prohlédnout řepíkovou zeleň jeho očí a naprosté odhodlání, které se v nich zračí. „Dodržuje noční

klid. Noční klid je pro mě naprosto, ale naprosto nedotknutelný. Kapišto?“

Zasměje se. Milo se nepřidá.

„Kapišto,“ potvrdím a zasalutuju mu.

Narovná se zpátky do své přílišné výšky, takže musím zaklonit hlavu, abych na něj viděla. „Prima,“ odtuší. „A, no... hodně štěstí s celým tím přestupem uprostřed školního roku.“

„Dík?“

„Kdykoli,“ řekne a pak se zarazí. „Teda mimo noční klid.“

Chodbou se k nám blíží černoška v růžovém županu a žabkách a já v ní okamžitě poznám Shay. Když mine Mila, plácnou si, aniž by zvolnili krok, a pak Milo zmizí zpátky u sebe a Shay si vytáhne z kapsy županu klíč.

„Ty musíš být Andie,“ řekne a usměje se na mě se stejnou vřelostí jako na fotkách.

Narovnám se a snažím se vyzařovat podobnou vřelost, přestože mi žaludek dělá přemety vzad. „A ty budeš Shay.“

„Už to tak bude,“ řekne, otočí klíčem v zámku a otevře dveře. „Předem se omlouvám. Moje část pokoje je tak trochu, no...“

„Fíha.“

Nemám tušení, jak tu větu hodlala zakončit, ale jsem tak ohromená, že bych ji nejspíš stejně nevnímala. Její polovinu pokoje od stropu po podlahu pokrývají svíčky a knížky a polštářky, lesklé samolepky ze školního čtenářského kroužku a kampusového pridu, na stěnách visí zarámované fotky, na kterých je ona s kamarády a rodiči a se ségrou. Všechno je tam tak osobní a útulné, že se mi nechce stočit zrak ke své holé polovině, protože by se tím všechno akorát zkazilo. V duchu si udělám poznámku, že mám zaběhnout do toho papírnickví poblíž a zjistit, jestli bych nedokázala vytvořit něco aspoň z poloviny tak rozkošného jako ona.

Teda pokud mi něco zbyde, až si ze školy přijdou pro peníze. Školné tu opravdu není za hubičku.

„Jo. No. Klidně si posluž knížkou,“ vyzve mě Shay.

„No ty bláho,“ vydechnu, když si prohlídnu názvy na hřbetech. Má tu ode všeho něco – romance, young adult, historické příběhy, sci-fi, fantasy, horory. Zrak odvrátím jenom proto, že narazím na děsivou zombie lebku. „Ty musíš přečíst tak, já nevím, jednu knížku za den.“

„Občas dvě,“ přizná se.

„A to tady stíháš?“ zeptám se a položím tašky na holou matraci na svojí posteli.

Pokrčí rameny. „Ještě jsem si nevybrala obor, takže tak. Škola mi tolik času nezabírá.“ Sundá si sprchovací čepici, pod kterou má složitou zmeť spletených francouzských copánků stažených do culíku, a z nočního stolku si vezme knihu se sexy obálkou. „Co ty? Už sis zvolila řeholi?“

„Psychologie,“ odpovím a zadoufám, že na mně na první pohled nepozná, že jediné dvě knihy, které vlastním já, jsou takové ty kuchařky lomeno průvodci životním stylem napsané celebritami.

Shay si mě prohlédne zpoza knihy a zašklebí se. „No – tak to je asi fajn. To dává smysl, že jsi tady, zdejší psychologie je dost síla. Starší ségra ji skoro neustála, ale teď dělá magistra a je za to ráda.“

Snažím se, abych se nezašklebila i já, a místo toho si vybaluju batoh, kde mám všechny nezbytnosti.

„No jo. Na to se netěším.“

Shay pokrčí rameny. „Jestli ses sem vecpala v půlce prváku, řekla bych, že to zvládneš. Něco takovýho je tu prakticky neslýchaný.“

Tentokrát se už zašklebím – otočím se na patě dřív, než si toho všimne, a obrátím pozornost k tašce přetékající sladkost-

mi. Není to jen prakticky neslýchané. Opravdu to neslýchané je. Nejenže jsem podle proděkana jediná prvačka, kterou vzali, taky jsem první po spoustě let.

Ne že bych neměla dobré známky. První semestr jsem makala jako blázen, přijímací esej jsem přepsala patnáctkrát a dva moji nejoblíbenější učitelé mi napsali zárné doporučení. Ale nemůžu si pomoci a mám takové podezření, že z velké části mě přijali kvůli – no. Jinak se to říct nedá, kvůli mojí mrtvé mámě.

To máte tak, když vám osud dá do vínku mrtvou mámu, všechno je trochu mimo. Kluci a holky, se kterými jste si od malička blízko, najednou váhají, když se před vámi mají zmínit o vlastní mámě, nebo i o ostatních problémech, jako by se vás s nimi báli otravovat, když se to vašim starostem nevyrovná. Dospělí ve vašem městečku jsou na vás extra milí, ve frontě v obchodě vám podstrkují žvýkačky a vždycky přispějou, když vybíráte na dobročinné účely. A když trochu povyrostete a rozhlédnete se kolem sebe, vidíte, že vás celou dobu něco pronásledovalo, nějaký stín, který zabarvil všechno, co se od té doby stalo. Který vás vydělil ze skupinky kamarádů, takže už mezi ně nikdy nezapadnete jako dřív. A všichni ostatní vám kvůli tomu maličko nadržují, jako by vám tím mohli vynahradit to nejhorší, co se vám kdy stalo.

Přesně proto jsem tak ráda psala ten anonymní poradní sloupek v našich středoškolských novinách, a proto v tom pokračuju i teď po maturitě. Nikdo se nikdy nedozvěděl, kdo jsem. Tak jsem mohla kamarádům pomoci s jejich problémy, přestože by se polovina z nich cítila nesvá, kdyby s nimi za mnou měla přijít osobně. A vím, že reputace, kterou jsem si prostřednictvím toho sloupku vysloužila, je jen a jen moje a nijak nesouvisí s tím, že jsem dcera Amy Roseové.

Zato školou Blue Ridge už si tak jistá nejsem. Máma tu byla stejně oblíbená jako u nás v Little Fells. Sice jsem šťastná,

že to všechno klaplo, ale v hloubi duše si říkám, čí zásluhy mě sem dostaly – moje, nebo její?

„Znáš tu někoho?“ zeptá se Shay.

Odkášli si a opět nasadím úsměv. „Jo. Mám tu kluka, Connora,“ prohlásím maličko veseleji, než jsem měla v úmyslu.

„Kluka?“ zopakuje Shay.

„Jo. Jsme spolu tři roky. Ale kamarádíme se už celý věky.“ Položím tričko, které jsem zrovna vytáhla z kufru, a popojdu k její posteli. „Vlastně ho tím tak trochu hodlám překvapit. Ještě jsem mu nezvládla říct, že sem přestupuju. Pořád se snažím vymyslet to nejromantičtější místo, kde bych to na něj mohla vybalit.“

Myšlenky mi úplně zbytečně těkají k arboretu, velké ploše lesa na kraji kampusu, který je prošpikovaný cestičkami a skrytými místečky s mosty a altánky a celým hájkem plným ptačích budek. V samém středu se nachází jezírko obkroužené cestičkou, úplně stejně malebné jako velké jezero, ke kterému mě naši brali na procházky, když jsem byla malá. Jen tak z rozmaru jsem dokonce vyhrabala staré pohorky, a teprve když jsem si všimla vzoru s Hello Kitty, mi došlo, že už nemám stejně velkou nohu jako v deseti a tady mi budou houby platné.

Ale Connor byl na něco takového stejně vždycky moc netrpělivý. Když je venku, chce si zahrát fotbal nebo trénovat, zkrátka dělat něco „produktivního“. Vzhledem k tomu, kolikrát na střední zmařil moje pokusy vzít ho na túru, pochybuju, že by ocenil, kdybych ho táhla takhle daleko, když se s ním stejně dobře můžu sejít na místech, kde není tolik bláta.

Shay si mě zvědavě prohlíží. „Hm,“ řekne nakonec. „No tak hlavně když se na mě nevykašleš, abys mohla účinkovat v reality show, jako to udělala moje poslední spolubydla.“

Přehodím si culík přes rameno. „Pokusím se držet si castingové režiséry dál od těla.“

Odfrkne si. Opatrně se na sebe usmějeme. V uplynulých týdnech jsme si psaly, ale hlavně se to týkalo stěhování. A sice jsem nervózní ohledně toho, jestli se mi tady podaří najít kamarády, ale už teď vidím, že se Shay budeme vycházet naprosto v pohodě.

„Máš chuť na štafetku?“ zeptám se a vytáhnu jednu z tašky od babči Nell.

Shay vykulí oči. „Ehm, jo, vždycky.“

Jednu jí hodím a ona ji hravě chytí a roztrhne obal. Vezmu si jednu pro sebe a pak dojdu k ní, abychom si mohly ťuknout.

„Tak na nové spolubydlící.“

Na matraci mi zavibruje telefon. Rychle se omluvím, otočím se a zvednu to.

„Ahoj Andie. Promiň, že jsem ti to předtím nezvedl.“

Už jenom slyšet Connorův hlas způsobí, že je můj svět zase o něco menší, o něco zvládnutelnější. Známe se od školky. Občas mi jeho hlas zní stejně povědomě jako můj vlastní.

„V pohodě. Hele, jsi u sebe na bytě? Nebo jdeš do třídy?“

Connor se zasměje tím svým pohodovým smíchem, který mu rozechvívá celé tělo tak, že to cítím, když mu přitisknu ruku na hrudník. „Sranda, že se ptáš...“

„Řekni mi, kde jsi,“ vyzvu ho a seberu z matrace klíč. „A zůstaň tam.“

„Jsem před tvou katedrou psychologie.“

Zarazím se u dveří. Cítím na sobě Shayin pohled. „Jako před katedrou psychologie na Blue Ridge?“

„Ne, Andie, před *tvou* katedrou psychologie.“

Klíč mi v dlani najednou připadá tak těžký a neforemný, že ho skoro upustím na lino. „Proč jsi před...“

„Přestoupil jsem na vošku v Little Fells. Abych byl s tebou.“

Střelím pohledem po Shay a vím, že z mého starého skřehotavého telefonu slyšela každé slovo. Spadne mi čelist a jí taky, jen aby následně soucitně hlesla: „No ty bláho.“

Kapitola třetí

Když jste teenager a všem vykládáte, že jednoho dne v nepříliš vzdálené budoucnosti napíšete knížku (částečně self-help, částečně memoáry), připravte se na to, že se vám kdekdo vysměje. V mém případě to ovšem rozhodně neznamenal, že bych tu knihu viděla o něco méně jasně: bude se jmenovat *Pohled přes růžové brýle*. Možná maličko prvoplánové, když se jmenuju Roseová a nosím brýle na čtení, ale neutuchající optimismus je prostě můj styl a nikdy jsem se za to nehodlala omlouvat.

Jenže věc se má tak, že když chcete prodat knihu o tom, jak najít štěstí, potřebujete na to být opravdový odborník. Nestačí jen prodat rady na to, jak dospět k happy endu, musíte si ten happy end zažít na vlastní kůži. Bez práce nejsou koláče.

A já to mám rozhodně v úmyslu. Zním spoustu lidí, kteří jsou chytřejší než já, ale rozhodně patřím k těm nejpracovitějším. Dokončím bakaláře a pak udělám, cokoli bude třeba, abych se dostala na magistra. Najdu si mentory z oboru, pak se postavím na vlastní nohy a sama se stanu mentorkou. A všechnen ten úspěch završím tou nejsladší, nejkrásnější třesinkou: důkazem, že láska opravdu hory přenáší.

„Connore...“

„Jo?“

Semknu rty a ještě o něco víc si přitisknu telefon na tvář. „Přestoupila jsem na Blue Ridge.“

Shay už má zase svraštělý obličej a já se jí vůbec nedivím. Víím, jak to zní: nějaká zaláskovaná naivka obrátila svůj život vzhůru nohama à la Elle Woodsová, a jenom kvůli nějakému klukovi. Jenže tak to není. Na tuhle školu jsem chtěla chodit prakticky od chvíle, kdy jsem byla v děloze. Máma o tomhle místě básnila, jako by bylo kouzelné. Ostatní děti snily o Narnii, Středozeemi nebo jiných mytických světech, zatímco já si prohlížela mapy zdejšího kampusu na tátově hrnečku a choulila jsem se na gauči zabalená do máminy šály ve školních barvách.

A i kdyby to tak bylo – Connor není jen tak ledajaký kluk. Představuje vlákno, které se proplétá každou částí mého života. To on mě bral za školní zdravotnicí, když jsem si rozbila koleno při blbnutí na hřišti. To s ním jsem si vyprávěla duchářiny při každoročním táboráku v našem městském parčíku. A když jsme se do sebe v patnácti zamilovali, spadli jsme do toho oba tak naráz, že jsme jeden druhého ve stejnou chvíli pozvali na ples, oba trochu kýčovitě a na veřejnosti. Když jsme spolu chodili, zval mě i obě moje babičky na všechny rodinné sešlosti, od narozenin přes oslavy Díkůvzdání až po Vánoce. Po mámině smrti jsem měla pocit, že mám od spousty svých bývalých kamarádů najednou takový zvláštní odstup, zato Connor se pokaždé postaral, abych byla součástí jeho světa.

Dokonce i teď, takhle daleko, úplně vidím, jak Connor zavírá oči a snaží se tu nemožnou situaci rozdýchat – jako kdyby stál metr ode mě.

„Vážně?“ hlesne tlumeně.

Otočím se k Shay zády, kdyby mi náhodou vhrkly slzy do očí. Normálně se ovládám, ale tahle situace je nepochybně bezprecedentní.

„Jo,“ potvrdím to nešťastně. „A ty jsi...“

„A zpátky už přestoupit nemůžeš?“ zeptá se.

Žaludek se mi sevře. „Já...“

„Ne. Promiň. Jasně že ne,“ vyhrkne omluvně. „A vůbec – nejspíš jsi do toho vrazila veškerý úspory, vid?“ On si možná školné sám neplatí, ale ví o všech mých brigádách, abych si na ně našetřila já. „Já si tě nezasloužím.“

Zavrtím hlavou a sevření žaludku nepovoluje. *Neudělala jsem to jenom kvůli tobě*, chci říct, ale pro samou nevěřičnost se mi ta myšlenka nedaří uchopit.

„Nemůžu uvěřit – kdybych věděla, že chceš...“

„Pšššt, Andie, to neříkej. Spíš to ukazuje, jak moc se milujeme.“

Milovat. Tohle slovo jsem od něj v uplynulých měsících neslyšela. Nejsem pyšná na to, že to vím, protože láska podle mě není o hlídání skóre. Ale když mě teď zalila taková úleva, nemůžu předstírat, že mě to netrápilo.

„Zkusím zjistit, co bych mohla udělat,“ řeknu a upnu se na myšlenku, že to zvládneme spravit, jako na nějaké záchranné lano.

„Jo. Já taky. Je to – bude to v pohodě, jasný?“ zdůrazní. „Oběma nám dneska začíná výuka, takže – vezmeme to popořadě. Běž na přednášku. Pak něco vymyslíme.“

Jako bych teď mohla jít na přednášku a předstírat, že se neužívám provinilostí. Kdybych mu to prostě řekla. Kdybych tak tvrdohlavě netrvala na tom, že ho překvapím. Zase zmatek, jako tehdy před tím plesem, jenže vážně pochybuju, že se tomuhle v dohledné budoucnosti budeme smát.

„Úplně v nejhorsím budeme od sebe další semestr,“ řekne Connor. „To zvládneme. Jako vždycky.“

„Jako vždycky,“ přitakám.

Zavěším a vteřinku se sbírám. Na druhém stupni jsem v nějakém článku četla, jak zastavit slzy deroucí se do očí. Nejdřív

čtyři vteřiny dlouhý nádech, pak dvě vteřiny dlouhý výdech. Zadíívám se do zdi a přesně to udělám.

„Dopr,“ ozve se Shay. „Budeš brečet?“

Něco v jejím upřímném, ale soucitém přednesu mě rozesměje a vytrhne mě to z transu. Strčím mobil do kapsy šatů a otočím se zpátky k ní. Z jejího neochvějného pohledu poznám, že mě fakt chtěla rozesmát. „Ne,“ zahuhám. „Aspoň ne pokud se hned nácpeme těma štafetkama.“

Shay přikývne, pozvedne tu svou a vstane z postele. „Prima. Protože mi v půl jedenáctý začíná směna.“

„Do čedaru a slaných sušenek.“

Vypořádá se s touhle mojí výstředností o poznání hravěji než ostatní. „Pěkně konkrétní.“ Natáhne se po chlupaté šedé čapce. „Máš nějakou přednášku?“

„Až statistiku v jedenáct. Ale musím se dostat na nádvoří,“ řeknu a chopím se zrcátka, které má opřené o knihovnu. Je to záhada, ale vypadám úplně stejně v pohodě jako před pěti minutami – blondátý culík stále dokonale načesaný a natočený, oční linky nerozmazané a na rtech, které mi váhavě opětuji úsměv, pořád zůstává malinově růžový lesk na rty. Vzhledem k tomu, kolik studentů se tady může pyšnit rodinou, co na zdejší školu dochází už několik generací, svěrenskými fondy a bezchybnými výsledky standardizovaných testů, jsem si nebyla jistá, co tu můžu očekávat, ale rozhodně jsem chtěla zapadnout.

„Mám cestu kolem.“ Shay si nahodí na rameno tašku plnou knih – kdyby měla dvě, byly by zhruba tak velké jako ona. Soudě podle názvů na hřbetech, které z ní vykukují, jsem si poměrně jistá, že tak devadesát procent z nich nepatří k povinné četbě. „Můžu tě tam dovést.“

„Dík,“ kývnu, utáhnu si culík a vezmu si jednu štafetu na cestu.

Když se vynoříme na mrazivém lednovém vzduchu, celý kampus se jen hemží studenty, na chodnicích a zákrutech úzkých cestiček je jich tolik, že mi připadá, jako bych do několika bloků narvala všechny obyvatele Little Fells. V první chvíli úplně žasnu, kolik je tu *mladých lidí*. Připadá mi, jako by někdo unesl všechny dospělé. Nemůžu si pomoci a na všechny civím, dokonce omylem navážu přímý, agresivní oční kontakt s tolika studenty, že se nám ostatní začnou obloukem vyhýbat.

„Vypadáš, jako by tě někdo vyklopil v cizině,“ podotkne Shay. Celou dobu mě nepatrně navigovala, a kdykoli jsme měly zahnout, poklepala mě po ruce.

Potřesu hlavou. „Little Fells je pidi městečko. Prostě nejsem zvyklá na tolik...“

„Studentů s kocovinou a v pyžamu?“ doplní mě Shay.

Tolik k tomu, že zapadnu. Vypadám spíš jako učitelka než studentka. Ale než stihnu odpovědět, z nedaleké budovy se vyhrne skupina propuštěných studentů a div nás nepřeválcuje. Shay mě stáhne na trávu dřív, než nás to strhne do víru loktů a zářivě modrých kelímků s kafem, a pozorujeme je jako Simba stádo probíhajících pakoňů.

„Život mi prolétl před očima,“ hlesnu, jakmile nebezpečí pomine.

„Byla to krása?“ zajímá se.

„Upřímně tam bylo hodně scrollování instáčem.“

Shay zamžourá na dav, před kterým jsme zrovna uskočily. Prudce se stáčí na nádvoří před námi. „No jo. Rytířský turné. To kvůli němu tam jdeš? Chceš se dostat do tajných spolků?“

Zrychlím, abych udržela krok s davem, ale pak si všimnu, že Shay jde pořád stejně, a zase zpomalím. „Jo. Ty ne?“

„Eee, asi ne,“ Shay na to. „Už takhle toho mám dost. A vůbec, ať už je na konci toho honu za stužkami cokoli, klidně to může být ztráta času.“

Vzpomenu si na máminy stužky, pořád bezpečně schované v batohu, a najednou jsem ráda, že jsem je před ní nevybalila. „Ale to nemůžeš vědět.“

„A ty jo?“ opáčí Shay a pobaveně zvedne obočí.

Nadechnu se, abych to všechno bránila – hon na stužky, tajné spolky a důvod, proč se toho chci zúčastnit –, ale pravda je, že toho moc nevím. Jen že je to součástí mámina odkazu a já mám pocit, jako by to se mnou bylo neoddělitelně spjaté.

Když Shay vidí můj výraz, otočí a řekne: „No tak jestli víš o zahajovací akci, beru to tak, že posloucháš Rytířskou hlídku.“

Přikývnu, vděčná za změnu tématu. „Jo jo.“

Ale říkat tomu, že ji poslouchám, je slabé slovo. Že jí žiju a dýchám, to by sedělo víc. Rytířskou hlídku sleduju už od malička, buď jsem ji poslouchala naživo, nebo jsem ji stahovala jako podcast, když na mě vyskočil po odvysílání.

„A co ty na to?“ zajímá se.

To už jsme došly k okraji nádvoří a mou pozornost odvádí ten malý dav studentů scházejících se na trávě poblíž nekrytého betonového pódia. „Myslíš ten pořad?“

Když se ohlédnu, Shay má ve tváři úšklebek, který zaboha nedokážu rozklíčovat. „Jo. A co říkáš na letošního Rytíře?“

Zrudnu a bláhově zadoufám, že si toho nevšimla. Tím „letošním Rytířem“ myslí anonymního studenta, který Rytířskou hlídku moderuje. Kdykoli jeden Rytíř odpromuje, objeví se nový. Každý má něco, čím je známý, ale jejich hlavní role je informovat o dění v kampusu, a hlavně během jarního semestru oznamovat čas a místo konání akcí – prváci doraží, splní nějaký úkol a dostanou buď žlutou, červenou, nebo modrou stužku. Každá představuje nějaký tajný spolek, a pokud do konce semestru nasbíráte od jedné barvy dost stužek, můžete se k příslušnému spolku přidat.

Potíž je v tom, že není jisté, kolik jich stačí, aby vás vzali. A tak se všichni div nepřetrhnou, aby si nahrabali co nejvíc stužek, a všichni účastníci visí Rytíři na rtech.

„Podle mě je úžasnej,“ vyhrknu a přesvědčuju svůj obličej, aby zase vychladl. „Ten před ním byl taky super, ale s tímhle je hrozná sranda. Už ho nemůžu poslouchat na veřejnosti, protože se pořád chechtám.“

Shay nakloní hlavu. „Počkej, tos poslouchala i předtím, než jsi sem nastoupila?“

Nervózně se zasměju. „Možná jsi kápala na to, že jsem ráda důkladně připravená.“

„No tak aspoň zapadneš,“ poznamená Shay a přejede pohledem kampus. „Tady nemůžeš udělat ani krok, aniž bys narazila na dalšího nerda.“

Chytnu se jejích slov jako záchranného lana. Pokud to tak je, možná tady najdu s lidmi společnou řeč snáz, než jsem si myslela. Možná mi tu dokonce bude tak dobře, že se mi podaří rozjet vlastní poradní sloupek, a tentokrát se nebudu muset schovávat za vymyšlené jméno.

Ale ano, sice jsem ráda veelmi důkladně připravená, ale moje posedlost Rytířskou hlídkou s tím ani trochu nesouvisí. Ani to, že znám nejen minulého Rytíře, ale i toho před ním a toho ještě před tamtím, až k úplně prvnímu vysílání před nějakými třiceti lety.

Všechno to totiž rozjela moje máma. Původní Rytířka.

Kapitola čtvrtá

Pamatujete si na tu chvíli, kdy jste poprvé slyšeli, o čem je film *Bez dozoru*, a říkali jste si: „Wow, fakt tam dospěláci zakázali pubertákům tancovat? To je směšný.“ Ale přesně něco takového se v devadesátkách stalo na Blue Ridge, protože tu podle všeho úplně zakázali vznik nových studentských spolků. Že prý zkrátka není dost vyučujících, kteří by jim dělali dozor. Jenže moje máma, studentka žurnalistiky, co si nikdy nebrala servítky a dokázala všemu přijít na kloub, zjistila, že rektor zneužívá prostředky z absolventských fondů určené na financování studentských programů. A taky to podle všeho řekla nahlas – přímo v éteru školního rádia, kde v té době působila jako moderátorka.

Není se čemu divit, že do deseti minut letěla. Ale místo toho, aby nahodila zpátečku, se dala dohromady s několika kamarády a společně se dostali do vysílání prostřednictvím ilegálního kanálu, na kterém odstartovali Rytířskou hlídku – rádiový pořad, v němž studentům sdělovali všechny potřebné informace, co by jim škola radši zatajila.

Za ty roky se vyvinul do současné podoby – ze vzpoury se stal prostě místním alternativním zdrojem novinek. Oficiální úplně není, takže ho škola nemůže postihovat, spíš ho toleruje. Všichni Rytíři měli prořízlou pusou a kritizovali dění

v kampusu. Současný Rytíř si stěžuje na výši školného a nedostatek slušných stipendijních brigád tak často, že mám z nadcházejícího hledání docela nervy, to musím uznat. Ale každý Rytíř měl něco – jeden byl slibný komik, dalšího děsně bralo objevování lokálních kapel.

A máma? Ta jako Rytířka pomohla zorganizovat vůbec první Rytířské turné. Škola zakázala nové spolky, ale ne konání akcí. Takže když parta studentů přišla s nápadem, že vedení obejdou a založí v kampusu nové spolky, a chtěli školu svést na falešnou stopu, aby se k těm nahoře nedostaly informace, máma svým spolužákům dala platformu. Pokaždé oznámila den, kdy se všichni měli sejít mimo kampus. A pak šla a sama se zúčastnila honu na stužky.

Přesně proto stužky vnímám jako určitou tradici. Máma měla ty svoje vystavené na komodě vedle rodinných fotek. Měla jich dost na to, aby mohla vstoupit do každého spolku, ale kdykoli jsem se jí zeptala, který si nakonec vybrala, cvrnkla mě do nosu a že prý je to tajemství. Že se to dozvím, až budu starší.

Věc se má totiž tak, že jako taková pocta utajenosti spolků v době jejich založení se vám jejich členové nesmějí nechat odhalit, dokud sami nezískáte oprávnění ke vstupu. Částečně i z tohoto důvodu jsem byla tak odhodlaná nastoupit hned, a nečekat až na příští rok – letní semestr v prvním ročníku je jediná příležitost, kdy se můžete zúčastnit. A po všech těch letech se konečně dozvím, do kterého spolku patřila a co to pro ni znamenalo. Co by to mohlo znamenat pro mě.

Teda pokud si nasbírám dost stužek od všech tří barev.

Shay a mě vyruší cinknutí mého mobilu. Píše mi Connor, odpovídá na moji zprávu, že jdu na zahajovací slavnost a pak na přednášku, ale pak mu zavolám.

Kruci, stojí tam. Půjdu o hon na stužky, co?

Žaludek mi spadne do kalhot.

„Jejda,“ ozve se Shay. „Co se ksichtíš?“

Ále, nic. Jen se z jámy mojí provinilosti stala bezedná propast. „Píše mi přítel – taky chtěl sbírat stužky,“ vysvětlím jí.

„Ahá,“ Shay na to. Ví stejně dobře jako já, že se člověk může zúčastnit jen na jaře v prváku. „To má blbý.“

Narovnám se tak rychle, že se Shay polekaně rozhlídne, skoro jako bych zpozorovala nějakého predátora. „Mohla bych nasbírat stužky pro nás oba,“ dojde mi. „Že jo?“

Nakrčí nos. „Asi jo. Podle mě si nekontrolují, kdes k nim přišla.“

Přikývnu si spíš pro sebe než kvůli ní a pak to řeknu nahlas, jako by to moje slova mohla proměnit ve skutečnost: „Půjdu na co nejvíc akcí. Seženu dost stužek pro sebe a taky pro něj. Pak se příští semestr vrátí a všechno bude zase na správný cestě, jak jsme si plánovali.“

Dospěly jsme k okraji davu vprostřed nádvoří. Shay se vydá doleva, směrem k hlavní ulici. Přitisknu si kabelku k tělu, nechci ji nechávat jen tak. Co se týče prvních dojmů, tohle mě nejspíš neukazuje v úplně nejlepším světle.

Ale Shay si jenom povzdychne. „Hele, já bych ti ráda řekla, že se nemáš upínat na někoho, s kým chodíš, ale možná si to prostě musíš zjistit sama.“ Shay se otřese. „Jako když jsem ve čtvrtáku kvůli své holce přestoupila na pokročilou občanku. Bože, doufám, že ta učebnice shoří v pekle.“

„Já se na něj neupínám,“ bráním se. Vlastně jsem ráda, že mám příležitost to objasnit. Trošku se narovná, do plné výšky svých sto pětapadesáti centimetrů. „Všechno už to mám nalajnovaný. A náhodou prostě vím, že on bude u toho.“

Zatváří se pobaveně. „Tak jo, dávám se podat. Co máš nalajnovaný?“

Nebezpečně zhluboka se nadechnu a začnu drmolit svůj plán na následující dvě dekády. „Budu terapeutka. Udělám si

bakaláře z psychologie, magistra z klinický psychologie a pak budu nějakých sedm až deset let výhradně získávat praxi při práci s pacienty a mezitím se na sociálních sítích prosadím prostřednictvím svého poradního sloupku a odtud se dostanu k napsání vlastních memoárů.“

Na konci mi ještě zbývá vzduch, tak prostě vydechnu. Dřív byl můj sen propracovanější. Chtěla jsem být jako máma – stát se veřejně známou osobností a použít svůj věhlas pro dobrou věc. Na jedenáctiletou holku možná maličko troufalé, ale moje máma se pohybovala v branži, takže jsem měla plán: nejdřív budu uvádět nějaké podcasty a lokální spoty, seženu si agentku a začnu si budovat osobní značku přístupné expertky, dokud se trochu neproslovím. Díky tomu se dostanu do ranních talk show, začnu postovat na sítích pod vlastním jménem a nakonec budu veřejně známá osobnost. Možná dokonce rozjedu vlastní talk show.

Ale tyhle části snu jsem už dávno opustila.

„Wow,“ hvízdne Shay, když skončím. „Mít takhle rozmyšlenou aspoň polovinu. To bych já nemohla.“

Dala jsem jí jen takový výtah, ale existuje hranice mezi tím, jestli někoho vyděsíte lehce, nebo naprosto, a se Shay se ještě tolik neznáme, takže nechci riskovat, že ji překročím.

Ve tváři se jí usadí znepokojený výraz. Rozhlédne se po nádvoří. „Vždyť si ani nedokážu vybrat obor.“

„Tak na to je ještě čas, ne?“

Spěšně zavrtí hlavou. „Jestli si chci udržet pracovní stýpko, musím si vybrat do konce semestru.“

No jo. To mi vypadlo. Byla jsem tak vystresovaná, abych si ve stipendijním programu před začátkem semestru zajistila místo, že jsem to pravidlo o výběru oboru jenom přelítla – však jsem o tom sama vůbec nemusela přemýšlet.

Narovnám se a zářivě se na ni usměju, jako bych mohla za-

hnat tu vrásku na jejím čele. „V tom případě prostě večer začneme s vykoumáváním toho, co by sis třeba mohla vybrat.“

Shay se pousměje. „Vážně?“

„Rozhodně,“ brouknu. Jestli mi něco fakticky jde, je to řešení problémů. A Shay by mohla být první zdejší příležitost zkusit to s člověkem z masa a kostí. „Po večerí. Připravím myšlenkovou mapu.“

„Tak myšlenkovou mapu, jo?“ zopakuje Shay pobaveně, jako by se snažila zjistit, jestli jenom nepřeháním. V tu chvíli nás přeruší vyzvánění ze zdejšího kostelíčku. Varuje nás, že se kvapem blíží desátá. „Tak já pádím. Hodně štěstí u Hutchisonový.“

To, že zná jméno mojí učitelky na statistiku, přestože k ní nikdy na nic nechodila, nevěstí pro mou akademickou dráhu nic dobrého. Ucítím záchvěv strachu a vybřepnu: „Dík.“

Kapitola pátá

Po zahajovacím ceremoniálu jsem tak nabuzená, že se cestou do třídy cítím jako ve snu. Konečně mi začíná docházet, že jsem *tady*. Nejen na své vysněné škole, ale navíc jsem poprvé v životě někde sama za sebe. Můžu vyrazit na akce spojené s honem na stužky a nemusím se dovolovat babiček. Můžu si vybrat, do které menzy si zajdu na oběd, a nemusím brát ohledy na rozvrhy někoho jiného. A kdybych se odpoledne po škole chtěla cournout po arboretu, můžu prostě popadnout batoh a jen tak *vyrazit*.

Doteď mě tak zaměstnávala snaha o to, aby mě přijali, takže jsem vlastně moc nepřemýšlela, co *tady* budu dělat. Teď mám pocit, jako by se přede mnou otvíral úplně nový svět. Samou euforií ze všeho toho potenciálu bych se nejradši rozběhla, slupla to *tady* jako malinu.

Spokojím se s tím, že se nadechnu na uklidněnou, ztlumím svůj rozzářený úsměv a zastrčím si do batohu bílou stužku. Tahle mi dává oprávnění k účasti – dá se získat jen na zahajovacím ceremoniálu a musela jsem si ji podepsat, stejně jako před lety máma. Ostatní akce se budou konat o víkendech, aby všichni měli dost příležitostí nasbírat všechny barvy – v lednu modré, v únoru červené a v březnu žluté –, ale na získání bílé stužky dostanete jen jednu jedinou šanci, a bez ní se zúčastnit nedá.

Čímž chci říct, že jsem připravená položit za ni svůj vlastní život.

Jediný problém: ze všech výše uvedených důvodů jsem dostala jen jednu. Pochybuju, že se mi nějak podaří získat druhou pro Connora, ale měla bych se o to aspoň pokusit, dlužím mu to. Odhodlaně se narovná a opře se do dveří přednáškové auly.

Do velice zamčených dveří přednáškové auly.

O krok ustoupím. Otevřu si rozvrh, který jsem si uložila do mobilu, do počítače, a dokonce jsem si ho vytiskla a teď ho mám někde v batohu. Rozhodně jsem na správném místě.

Znovu zkusím vzít za kliku, kdyby náhodou byla jenom zaseklá, a když nepovolí, váhavě zaťukám. Z druhé strany ke mně dolehne mumlání, a tak ustoupím, přesvědčená, že to je nějaký můj spolužák ze zadní řady, který vstává, aby mě pustil dovnitř – jenže místo toho se octnu tváří v tvář postarší ženě v květované halence zastrčené do praktických kalhot. To nemůže být nikdo jiný než profesorka Hutchisonová.

„Jdete pozdě.“

Její slova se rozléhají celou aulou. Stačí mi jediný rychlý pohled za její záda – ano, skutečně se na mě teď upírá sto párů očí.

Rázem tam jsem jenom napůl. Druhé polovině je zase dvanáct, obličej mám pouhé dva centimetry od mikrofonu na školním shromáždění, zabodává se do mě stejné množství pohledů a hrudník se mi tak svírá, že jsem zapomněla dýchat. Zamrám, abych tu vzpomínku zahнала, a donutím se pohlédnout do mimořádně netrpělivých očí profesorky Hutchisonové.

„Ehm – omlouvám se, byla jsem...“

„S těmi kříklouny na nádvoří?“ doplní mě opovržlivě.

Sleduju její pohled k inkriminované bílé stužce, která mi čouhá z batohu.

„Ano,“ potvrdím.

Rozsvítí se mi displej a zpraví mě o tom, že je opravdu několik minut po jedenácté. Tolik jsem se nechala unést vzrušením z nově nabyté svobody, že jsem vůbec poprvé, co si pamatuju, ztratila ponětí o čase.

„A to v první vyučovací den, kdy se, jak víte z mých nesčetných e-mailů, píše rozřazovací test?“

„To – to jsem nevěděla.“ Můj mozek vytěsnil slova „rozřazovací test“, a jenom proto se nezadusím vlastními slinami. „Přestoupila jsem sem. E-mailovou schránku mi založili teprve včera.“

Srdce mi buší tak silně, jako bych měla v hrudním koši dvě. Tenhle předmět nemůžu projet. Ne pokud chci studovat svůj vysněný obor. Ne když nechci, aby se celý můj životní plán složil jako domeček z karet.

Přimhouří na mě oči, ale ustoupí a podrží mi dveře. „Pro jednu vám to odpustím. Ale nejdřív mi dejte tamto.“ Upírá pohled na stužku.

„Ale já...“

„Hned, mladá dámo.“

Pohládím stužku, ale nic víc. Pořád čekám na nějakou pointu, ale jelikož na sobě cítím tíhu několika desítek očí a slyším potlačovaný smích, zřejmě je to vtip na můj účet.

Podám jí stužku. „Já se, ehm... vážně moc omlouvám,“ vykoktám a teď už se aulou donekonečna rozléhá *můj* hlas, jako bych hodila bumerangem a teď se mi vrátil a trefil mě do zadku.

Nijak mou omluvu nevezme na vědomí, jenom chytí stužku a strčí si ji do kapsy. Duše se mi oddělí od těla, takže si zvládnou najít místo v zadní řadě a kecnu si na zadek. Profesorka Hutchisonová přede mě položí písemku. Dýchám. Čtyři vteřiny nádech, dvě vteřiny výdech. Promluví si s ní potom. Dostanu tu stužku zpátky. To dám.